

LLAC

RIU

CASA DE L'IDA
I L'ÒSCAR

BOSC

←CASA DELS ONCLES

CASA DE LA NA

CARRETERA

FAR

PLATJA

RIU

IA-MAJ

PONT

CASA DE L'ARVID

BOTIGA

EMBARCADOR

MOLL

CLARAVALL —>

KNERT-MATHILDE —>

Maria Parr

L'ÒSCAR I JO

TOT EL QUE TENIM

Maria Parr

L'ÒSCAR I JO

TOT EL QUE TENIM

Il·lustracions de **Zuzanna Celej**

Traducció de
Meritzell Salvany

Nòrdica infantil

TÍTOL ORIGINAL: *OSKAR OG EG. ALLE TINGA VI HAR*

© DET NORSKE SAMLAGET, 2025

NORWEGIAN EDITION PUBLISHED BY DET NORSKE SAMLAGET, OSLO
PUBLISHED BY AGREEMENT WITH SAGA LITERARY AGENCY

© DE LES IL·LUSTRACIONS: *ZUZANNA CELEJ*

© DE LA TRADUCCIÓ: *MERITXELL SALVANY BALADA*

© D'AQUESTA EDICIÓ: NÓRDICA LIBROS, S. L.

C/ DOCTOR BLANCO SOLER, 26

28044 MADRID

TEL.: (+34) 917 055 057

INFO@NORDICALIBROS.COM

PRIMERA EDICIÓ: MARÇ DEL 2026

ISBN: 979-13-87922-72-6

IBIC: YF

THEMA: YF

DIPÒSIT LEGAL: M-6020-2026

IMPRÈS A ESPANYA / *PRINTED IN SPAIN*

GRACEL ASOCIADOS

ALCOBENDAS (MADRID)

EDITOR DE LA COL·LECCIÓ: *JESÚS FÉLIX SACRISTÁN*

EDITORA DE L'EDICIÓ CATALANA: *NÚRIA ALBESA*

CORRECCIÓ ORTOTIPOGRÀFICA: *NÚRIA SOLANO DALMAU*

QUALSEVOL FORMA DE REPRODUCCIÓ, DISTRIBUCIÓ, COMUNICACIÓ PÚBLICA O TRANSFORMACIÓ D'AQUESTA OBRA NOMÉS POT SER EFECTUADA AMB L'AUTORITZACIÓ DELS TITULARS, AMB L'EXCEPCIÓ PREVISTA PER LA LLEI. DIRIGIU-VOS A CEDRO (CENTRO DE DERECHOS REPROGRÁFICOS, WWW.CEDRO.ORG) SI NECESSITEU FOTOCOPIAR O ESCANEJAR ALGUN FRAGMENT D'AQUESTA OBRA.

Tot el que tenim

LA MASCOTA DE LA CLASSE
O: EL SÒMINES A L'SPA

El meu germà, l'Òscar, té sis anys. Jo en tinc nou. Vivim en una casa vermella dalt de tot d'un turó, i qui passa per allà segur que no es pregunta mai si a la casa hi viu algú, ja que de les finestres en surten contínuament sorolls de tota mena.

—Quan no crides, ronques —acostuma a dir el pare a l'Òscar.

Els altres també fem una mica de renou, però l'Òscar juga en una altra lliga. I aquell divendres de finals de febrer, jo sabia que, quan tornéssim de l'escola, el meu germà deixaria anar un crit d'alegria espaterrant. Ho sabia perquè a la motxilla hi duia una sorpresa per a ell.

A classe tenim una mascota, un elefant de peluix molt suau que es diu Sòmines. Cada divendres, l'Ole-Jakob, el nostre tutor, treu un paperet d'una capsa, la

capsa del Sòmines, on hi diu el nom de l'alumne que s'endurà el Sòmines a casa el cap de setmana. Qui se l'endú, també s'endú una llibreta on haurà d'explicar tot el que li passi al Sòmines durant aquells dos dies. Hi ha qui fa algun dibuix, també. El dilluns tornem a deixar el Sòmines a la prestatgeria i després, o l'Ole-Jakob o qui se n'hagi cuidat el cap de setmana, llegeix en veu alta el que hi ha a la llibreta.

A primer de primària, tots adoràvem el Sòmines, i fins i tot hi havia qui es posava a plorar si el nom que sortia de la capsa no era el seu. Però ara som més grans i tots l'hem tingut a casa un munt de vegades, així que, quan ens toca endur-nos-el, ningú no s'emociona com abans, i n'hi ha uns quants que diuen «D'acord» i ja està. Així i tot, jo encara espero sempre que em toqui endur-me'l a mi per l'Òscar. A la seva classe no tenen cap mascota, i quan el Sòmines passa el cap de setmana a casa ell es torna boig d'alegria. I llavors comença a donar la tabarra i no para de parlar de parcs aquàtics, de berenars en alguna cafeteria, de telefèrics, de rocòdroms, de bitlles o de visites a l'aquari. Una vegada fins i tot va suggerir que féssim una escapada a algun país càlid del sud perquè el Sòmines conegués l'estranger, i això que nosaltres encara no hi hem anat ni un cop.

Els pares, en canvi, no estan gaire contents, quan el veuen. «Ostres, ja tornem a tenir el Sòmines aquí?», acostuma a dir el pare, i arronsa les espatlles. Troba estressant tenir una cosa més de què ocupar-se quan a casa ja hi ha sempre prou embolics. I és que si al Sòmines li passés qualsevol cosa, es desencadenaria una crisi. En realitat, representa tota la classe, i és el protagonista de molts dels nostres records.

O, si més no, això era el que jo em pensava.

Però aquell dia em vaig adonar que potser alguna cosa havia canviat. I és que, just quan l'Ole-Jakob estava a punt de treure un nom de la capseta, la Zadie va deixar anar un sospir d'aquells que sent tothom i va dir:

—Ai! N'estic ben cansada, d'aquest elefant! I això d'haver-ne d'escriure coses a la llibreta són més deures per al cap de setmana.

Durant uns segons, ningú no va dir res. Després, la Naia-Maj també va fer un bon sospir.

—És veritat —va dir, i va fer girar els ulls en blanc—. És una llauna, això del Sòmines.

A mi em van venir ganes d'arrencar a córrer fins a la prestatgeria del Sòmines i tapar-li les orelles. Però en comptes de fer-ho, em vaig inclinar una mica enrere amb la cadira i vaig fer un badall.

I, mentre encara badallava, l'Ole-Jakob va treure el meu nom de la capsa.

—Ida! —va dir—. T'ha tocat! Aquest cap de setmana el passaràs amb el Sòmines!

Gairebé se m'escapa un somriure, però em vaig contenir i vaig fer girar els ulls en blanc com havia vist fer a la Zadie i a la Naia-Maj. I quan l'Ole-Jakob se'm va acostar i em va donar el Sòmines, me'l vaig ficar de cap per avall a la motxilla i em vaig posar a mirar per la finestra com si res.

—Que puc venir una estona a casa teva? —em va preguntar la Naia-Maj quan es van acabar les classes i vam pujar a les bicis.

Amb el Sòmines a dins, la motxilla em feia encara més embalum.

—Ai, doncs... Avui no pot ser, perquè... —vaig començar a dir.

—Va, si us plau... Una estoneta, només —va insistir la Naia-Maj—. A casa meva no hi ha ningú fins cap a les quatre, i si els espero tota sola m'avorreixo.

Ostres, tu... I jo que no tenia cap ganes de visites!

A casa nostra tampoc no hi havia ningú. La mare era en alguna reunió. «Tornaré aviat. Que l'Òscar miri la tele, si vol», deia la noteta que havia deixat a la taula de la cuina. I, al costat mateix, hi havia dues barretes energètiques recobertes de xocolata. No ens en compraven gairebé mai, d'aquelles! Vaig haver de compartir la meva amb la Naia-Maj, és clar, i allò em va irritar encara més que el fet de tenir-la allà. Ens vam asseure a la taula de la cuina. «Pobre Sòmines», pensava jo. «Tal com l'he embotit a la motxilla deu tenir tot el cos dolorit.»

—M'avorreixo —va dir llavors la Naia-Maj.

Ho va dir com si fos problema meu, però l'únic que jo volia era que se n'anés d'una vegada per poder treure el Sòmines de la motxilla i ensenyar-lo a l'Òscar.

—Vols que mirem la tele, també? —li vaig preguntar al final.

Però ella va fer que no amb el cap. Que era una llauna, la tele, va dir.

—No penses treure el Sòmines de la motxilla?
—em va preguntar després, de sobte.

—El Sòmines? —vaig repetir.

Però què li agafava?

El Sòmines estava exactament en tan mala forma com em temia que estaria. L'hauria abraçat, però en lloc d'això el vaig tirar damunt la taula de la cuina.

—Es nota que comença a fer-se vell —va dir la Naia-Maj, mentre allisava les arrugues i els replecs del cosset de peluix—. Mira! Té una taca a l'esquena! Ecs! De què deu ser?

«Per què no te'n vas d'una vegada?», vaig pensar.

—I si el banyem? —va preguntar ella, mentre gratava la taca amb suavitat.

—Ai, no ho sé... —vaig dir, vacil·lant.

—O no, mira! Ja ho tinc! —va dir llavors la Naia-Maj, cridant—. Li podríem fer una sessió de spa! Amb fang, cogombre... i un bany d'escuma!

—Vols dir?

De cop, a la Naia-Maj se li havia il·luminat la cara. Em va explicar que, quan anaven de vacances, la seva mare es feia sovint algun tractament a l'spa de l'hotel on s'estaven. Allà hi tenien piscines o banyeres amb aigua freda i calenta, per exemple, i que a la seva mare la cobrien amb fang de cap a peus, que el fang deixava la pell molt fina.

—Vols dir? —vaig tornar a preguntar.

—I tant! —va dir la Naia-Maj, gairebé cridant, entusiasmada—. És molt saludable! I després te'l

treuen tot amb unes dutxes estupendes i es veu que et deixen com nou. I al final del tractament et posen unes cremes que fan una olor boníssima i... Ai! Però si a casa en tenim alguna! Les aniré a buscar!

Jo em vaig mirar el Sòmines. A casa l'havíem hagut de rentar uns quants cops. Una vegada, l'Òscar el va empastifar amb massa de gofra, i un dia que jugàvem al solar de la urbanització, ens va caure a terra i va anar a petar damunt d'una caca de gos. Probablement, sobreviuria a una sessió de spa.

—D'acord —vaig dir per fi.

Just llavors, l'Òscar va entrar a la cuina.

—Ei! El Sòmines! —va dir, cridant. Estava tan content que de poc no es desmaia.

—Li farem una sessió de spa —li vaig dir abans que se li acudís suggerir res més.

Abans d'aquell dia, l'Òscar no havia sentit a parlar mai dels spas, però quan la Naia-Maj li va explicar què havíem pensat fer, s'hi va apuntar de seguida.

—Jo m'ocupo del fang! —va dir, cridant, abans de sortir corrent.

—Tu pots començar a omplir la banyera amb aigua calenta —em va dir la Naia-Maj—. I la pica la farem servir per a l'aigua freda.

Després va anar a casa seva amb la bici a buscar més coses per a la sessió de spa. Pedalava ràpida com un llamp.

Quan jo amb prou feines havia acabat d'omplir la banyera, va tornar la Naia-Maj amb una bossa plena fins dalt. A dins hi havia xampús, cremes, mascarates per a la cara, esponges i una bomba de bany enorme de color rosa.

—Ja ho trobaran bé, a casa teva, que els hakis agafat tot això? —li vaig preguntar.

—La bomba de bany és meva —va contestar ella.

—El fang ja està a punt! —cridava l'Òscar poc després, mentre es plantava al rebedor esquitxant-ho tot amb una mena de farinetes grises que duia dins un recipient.

Per a la barreja havia fet servir el fang de la riba del riu.

—Espera't un moment —vaig dir abans de pujar corrent a la meua habitació. M'acabava de recordar de la capsa on guardàvem la purpurina daurada que havíem fet servir per als adornaments de Nadal. Ens n'havia sobrat molta.

Quan vaig tornar a baix, vaig tirar tot el contingut de la capsa al recipient del fang, i aleshores

l'Òscar ho va remenar tot ben remenat amb la mà. Quan va haver acabat, els granets daurats brillaven en la massa grisa com milers d'estrelles diminutes.

—Oh, que bonic! —va exclamar la Naia-Maj amb veu de bleda—. Va, ara portarem la barreja fins al lavabo.

—I tant! De seguida! —va dir l'Òscar.

I és que el meu germà té la força d'un tractor tallagespa. Va agafar el recipient que havia deixat a l'entrada i va començar a avançar pel passadís. Quan ja era a tocar del lavabo, va ensopegar amb una de les sabatilles del pare i va perdre l'equilibri. Per sort, l'Òscar no va caure, però, del bot que va fer, una part del fang va sortir disparada del recipient i va empastifar mig terra.

—Ui —va dir, fluixet.

—Ja netejarem després —li vaig dir, i li vaig donar un copet a l'esquena perquè continués endavant.

La Naia-Maj va saltar amb compte per sobre el bassal de fang de terra.

—Hauríem de fer fotos! Fotos de tot!

Jo vaig trobar que era bona idea. Els pares sempre m'animaven a dibuixar a la llibreta del Sòmines, però aquesta vegada pagava la pena fer unes quantes fotos i vaig anar a buscar la tauleta a la sala d'estar.

Primer vam banyar el Sòmines amb aigua calenta i un oli que feia una olor semblant a la de la pasta de dents. Després el vam dutxar a la pica amb aigua freda i, tot seguit, la Naia-Maj el va tornar a ficar a la banyera i el va fregar bé amb un sabó líquid que feia molta escuma.

—I el fang l'hi posarem aviat, oi? —va preguntar l'Òscar.

—I tant! Ara mateix! —va contestar la Naia-Maj.

L'Òscar va agafar el Sòmines i el va fer rodolar uns quants cops sobre la barreja llefiscosa de fang i purpurina, com si fes pa o alguna cosa per l'estil. Qualsevol hauria dit que ja hi tenia pràctica. Quan van haver acabat, ni l'Òscar semblava l'Òscar, ni el Sòmines, el Sòmines.

—De debò que la teva mare se la deixa fer, una cosa així? —vaig preguntar a la Naia-Maj.

Ella va fer que sí amb el cap. Però a mi em costava d'imaginar-me la mare de la Naia-Maj empastifada d'aquella manera, perquè sempre tenia l'aspecte impecable que solen tenir els famosos.

—Però creus que aconseguirem esbandir-lo prou bé?

—És clar —va contestar.

La Naia-Maj és una nena espavilada, i quan es proposa fer el que sigui, ho fa a consciència. A un ritme gairebé frenètic, el Sòmines va anar passant per les diferents seccions del nostre spa. Primer el vam dur a la dutxa del soterrani per a un esbandida ràpida amb aigua ben freda; després el vam banyar amb aigua freda a la pica i, per acabar, el vam tornar a ficar a la banyera i li vam fregar enèrgicament tot el cos.

—I ara, estimat Sòmines, ha arribat l'hora de la bomba de bany —va dir després la Naia-Maj, amb l'aire solemne.

Vam tornar a omplir la banyera amb aigua neta i hi vam tirar la bola d'un rosa llampant de la Naia-Maj.

—Uau! —va exclamar l'Òscar.

La bomba de bany aviat va omplir l'aigua amb una efervescència de bombolles, i, al cap de poc, de sobte, del centre de la banyera en va sortir un raig lluent amb els colors de l'arc de Sant Martí.

—Mireu! El Sòmines està encantat de la vida! —va dir la Naia-Maj entre riures, i va fer una altra foto.

I va arribar l'hora del massatge. Mentre treballàvem, del cosset del Sòmines no parava de sortir-ne

aigua, i, al cap d'una estoneta, el terra del lavabo era ple de petits bassals rosats. Però, malgrat tota l'aigua que en vam treure, el Sòmines encara estava ben xop, i al final l'Òscar va engegar l'assecador de cabells de la mare a la màxima potència i no el va tornar a apagar fins que vam començar a sentir olor de peluix socarrimat.

Li vam fer una mena de turbant per al cap amb una tovallola petita i després el vam dur a la cuina. Segons la Naia-Maj, el Sòmines havia de beure molta aigua i relaxar-se. Tot seguit, va tallar un parell de rodanxes de cogombre i les hi vam posar sobre

els ulls. Es veu que el cogombre anava bé per combatre les arrugues, ens va explicar la Naia-Maj. Després va trencar un trosset de tija de l'orquídia que la mare tenia a la sala d'estar i va guarnir el turbant del Sòmines amb la flor.

—Perfecte! —va dir llavors, contenta com unes pasqües, i va fer l'última foto.

—Ho heu vist? Ara el Sòmines és de color rosa —va dir de cop l'Òscar, i va remenar el cap—. La teva mare també es torna rosa, quan va a l'spa?

La Naia-Maj va deixar anar un sospir. El comentari de l'Òscar la devia molestar, però tant ella com jo aviat vam veure que tenia tota la raó. El Sòmines ara era rosa.

—Deu ser per la bomba de bany —vaig dir jo.

Tot d'una es va sentir un bon xiscle al passadís: la mare havia tornat de la reunió. Era allà plantada, amb tots dos peus en aquella mena de pantà de fang i purpurina i mirava al seu voltant. Feia uns ulls com unes taronges.

—Es pot saber què ha passat, aquí?

Va ser llavors que ens vam adonar realment de com havíem deixat la casa. Hi havia fang i aigua al passadís, a les escales, a la dutxa i a la pica. I allà on no hi havia restes de fang hi havia o tovalloles

xopes, o uns bassals enormes d'aigua rosa. Però al lavabo hi havia les tres coses. I un desordre indescriptible, és clar.

—Se suposa que és un spa —va explicar l'Òscar a la mare—. Un spa per al Sòmines.

L'Òscar anava brut de fang de cap a peus. Però també brillava, per la purpurina. Encara sort que a la mà hi tenia mig cogombre que havia començat a rosegar, i a la mare li agradava, que l'Òscar mengés verdures i hortalisses.

—Però vine, mira... —va dir llavors la Naia-Maj a la mare. Després, amb gestos elegants, es va posar a ensenyar-li totes les fotos que havia fet del Sòmines a l'spa i les hi anava explicant d'una en una. Ho feia tan bé que semblava una persona adulta. Al final, la mare va sortir del pantà on s'havia ficat i se'ns va acostar per veure més bé les imatges.

—Durant un moment m'he pensat que s'enfadaria —em va dir després la Naia-Maj a cau d'orella.

Llavors jo em vaig mirar la mare. De vegades em fa una mica d'enveja, la Naia-Maj, perquè ella i la seva família viuen en una casa preciosa i la tenen sempre d'allò més endreçada. Casa nostra, en canvi, no ho està gairebé mai. Però això sí: la mare no s'enfadaria només per quatre bassals de fang

amb purpurina a terra o alguna altra cosa per l'estil.

«En aquesta casa hi ha dos nens, i això cal tenir-ho en compte», acostuma a dir la mare. I cada vegada que l'hi sent dir, el pare contesta: «Però si de tant en tant tinguéssim en compte que també hi ha dos adults, tampoc no passaria res».

***

Diumenge al vespre seia a les golfes mirant-me les fotos de la sessió de spa. El Sòmines era al safareig del soterrani; l'havíem estès allà perquè s'acabés d'eixugar bé. Després de dues rentadores, però, encara tenia el pèl una mica rosa.

—I què? N'estàs contenta, de les fotos? —em va preguntar el pare, que acabava de treure el cap per l'escletxa de la porta.

Jo vaig assentir. Gairebé totes les havia fet la Naia-Maj, i ella ho feia sempre tot bé. Estava a punt d'enganxar la primera fotografia a la llibreta amb dits impacients, però llavors em vaig adonar que a la panxa hi tenia un remolí que no parava de giravoltar. Era una sensació curiosa, com quan t'inquieta alguna cosa.

I és que a ella no se la veia. La Naia-Maj no sortia a cap de les fotos, com si amb el Sòmines hi hagués-sim jugat l'Òscar i jo, només. I si dilluns feia com si no hagués vingut a casa ni res? Era allò, el que pensava fer? Al capdavall, divendres havia dit davant de tota la classe que fer activitats amb el Sòmines era una llauna. I la Zadie, què, eh? Si veia que m'havia passat la tarda banyant un elefant de peluix amb el meu germà petit es faria un tip de riure!

—De totes maneres, a la llibreta hi faré un dibuix i ja està —vaig dir llavors, sense mirar-me el pare.

—Apa, Ida —va dir ell—. I les fotos? Ara ja les he imprès, i...

—Que no! Que no les penso enganxar a la llibreta! —li vaig deixar anar, amb veu d'enfadada—. És ridícul!

—Ridícul? Què és el que trobes ridícul, si es pot saber?

—Tot! —vaig dir al final.

Coses així costa molt, d'explicar-les al pare. Al pare i a tothom, de fet. I és que ningú no entén com és ser una nena i que t'agradin coses que molts altres de la teva edat comencen a trobar infantils. Jo encara parlo amb els meus ninos, dormo a la

mateixa habitació que el meu germà petit, em continuen encantant els dibuixos animats i tenir una mascota de peluix a classe i jugar-hi. I el pitjor és que soc incapaç de distingir el que és infantil i ridícul del que és guai. És per això que a l'escola parlo força menys que no pas a casa. Així m'estalvio de ficar la pota.

I ara seia allà a les golfes amb la llibreta del Sòmines a les mans i a punt de plorar, perquè sabia que podia fer una presentació preciosa, però era incapaç de decidir si era infantil o no. I si explicava a classe el que havíem fet aquella tarda amb el Sòmines i els altres començaven a fer girar els ulls en blanc i coses per l'estil?

Al final em vaig limitar a escriure a correuita dues o tres frases que no deien res de l'altre món. I l'únic dibuix que vaig fer tampoc no era res de l'altre món: una cara somrient amb potes i ja està. I totes aquelles fotografies tan boniques les vaig guardar a la capsa del Lego mentre pensava que tant de bo no em tornés a tocar endur-me aquell elefant tan ridícul a casa mai més.

***

—Vols llegir tu, Ida, i ens ensenyes els dibuixos que hakis fet? —em va preguntar l'Ole-Jakob aquell di-
lluns al matí.

Vaig fer que no amb el cap.

Així doncs, va llegir ell. Va acabar de seguida, i el dibuix ni tan sols el va ensenyar. Allò va deixar la Naia-Maj amb la boca oberta.

—Per què no has portat les fotos? —em va pre-
guntar a l'hora del pati, fluixet—. I de la sessió de
spa no n'has escrit res de res, tampoc. Per què, Ida?

—Perquè és ridícul —vaig dir llavors.

—Ridícul? —va preguntar ella. Tenia la mira-
da ben trista.

—Ho vas dir tu, que això del Sòmines era una
llauna! —li vaig deixar anar. Estava enfadadíssima,
però no vaig alçar la veu.

—Jo? —va protestar la Naia-Maj.

—I tant! Divendres. I la Zadie també.

La Naia-Maj no va dir res, però em vaig ado-
nar que havia entès prou bé què havia volgut dir jo.

Durant una estona llarga no ens vam dir res més.
Ens vam quedar allà plantades l'una al costat de
l'altra, totes dues amb els ulls clavats al terra del
pati. Rumiàvem.